

Fahrettin Köseoğlu

Haçlı Savaşlarını bilirsiniz. 1096 yılında başlayıp yaklaşık üç yüz yıl sürmüş, Papa ve Katolik kilisenin tesiri ile Müslümanları Kutsal saydıkları topraklardan kovmak ve Hristiyanlığı dünyaya egemen kılmak için yapılan seferlerdir. Avrupa milleti ile aramızda onulmaz yaralar açan da bu seferlerdir bir bakıma. Milyonlarca insanın ölümü ile kalpler karşılıklı olarak birbirine bilenmiş. 'Sende bu kuyruk acısı ben de de bu evlat acısı olduğu sürece' misali günümüze kadar gelmiştir.

Ancak gelinen nokta da "Hristiyanlık"; özellikle Avrupa Kıtasında önce "hikâye", sonra masal sonrasında ise kimsenin artık ihtiyaç duymadığı bir aygıt haline gelmiştir. Eskiden aforoz edilme korkusu ile tir tir titreyen Hristiyanlar şimdilerde koşa koşa gidip kiliselerden kayıtlarını sildirir olmuşlar. Zaten hayatlarına hiçbir tesiri olmayan bu inanç sistemi artık birçoğu için pek bir şey ifade etmez olmuş.

Peki madem bu Haçlı seferlerini meydana getiren bu Fanatizm bu kadar geriledi, neden hala İslam'dan ve Müslümanlardan bu kadar nefret ediyorlar? Kendi dinlerini yaymak istemeyen bir topluluğun başka bir dine bu kadar öfke duymasının temelinde ne olabilir?

Demek ki asıl istedikleri şey, bizim Hristiyan olmamız değil, Müslümanlığı terk etmemizmiş. Ama neden? Neden bizim İslam'ı terk etmemizi istiyorlar? İstiyorlar çünkü İslam'dan korkuyorlar. Dünya üzerinde canlı varlığını tehdit eden argümanların hepsini reddeden tek İnanç sistemi İslam'dır da ondan!

Her ne kadar burada iddia ettiğimiz şey çelişkili görünse de durum tam olarak budur. Parmaklarından şarap akan bir peygamberin dininden çıkıp şarabı yasaklayan bir peygambere itaat etme fikri onlara ağır geliyordu. Günlük hayatlarında yaptıkları işlerin çoğunu yasaklayan bir dine tabii olmak onlara ağır geliyordu. Burada anlaşılması gereken şu. Onların derdi herkesin Hristiyan olması değil onların en büyük derdi nefislerini zapturapt altına alacak olan bu dinin kendilerine egemen olması fikridir. Kısacası onların dini aslında nefisleri olmuş ve nefislerine çok ağır gelecek olan İslam'dan korkuyorlar. Düşünün bir kere, İslam insanların yapmayı en sevdiği şeyleri kökten yasaklıyor. İçki, uyuşturucu, faiz, yalan, kul hakkı, övünme, kibirlenme, gösteriş, şaşa,

zina, İsrâf, dans, müzik, eğlence, boş vakt geçirme, kumar gibi nefse hoş gelen her şeyi yasaklayan bu din onlar için nefes alamamak anlamına geliyor çünkü.

Demek ki bize karşı olan onların dini değil nefsidir. Haçlı savaşları sona ermiş olsa da Nefis savaşları tüm hızıyla devam ediyor. Bu nedenle hala bizi kendilerine benzetmeye çalışıyor bu nedenle bizim sağlam imanımız onları hala tir tir titretiyor. Ve bu nedenle hala bizimle savaş halindeler. Bedenimizi yok etmekle hiçbir şey elde edemeyeceklerini anladıkları an ruhumuzu yok etmek üzere silahlarını yenilediler.

Bir atom bombası ile yüzbinlerce insanı yok edebiliyorken, çektikleri bir film ile milyonlarca eve bacadan girip içerisini tahrip edebileceklerini fark ettiler. Bir şarkıcı ile milyonlarca genci peşlerine takıp onları hipnotize edebileceklerini fark ettiler. Sundukları renkli dünya ile tıpkı Hasan Sabbah'ın fedailerini uyuşturduğu gibi genç ve çocuklarımızı kendilerine gönüllü fedai haline getirebileceklerini fark ettiler. Ve bu yolda Şeytanın önderliğinde onun askerleri oldular. Allah adının anıldığı her yer onlar için düşman beldesidir ve Allah adını duymak onların en büyük kâbusu olmuş durumdadır.

Kıyamete kadar bu savaşın devam edeceğini biliyoruz. Zira şeytan vadini tamamlayacaktır. Ona uyanlar da onunla haşrolacaktır. Ne mutlu bu ahir zamanda Müslümanım diyebilene. Ne mutlu zevki sefanın bunca yaygın olduğu bir dönemde nefsinin şeytana teslim etmeyene.

Selam ve dua ile